

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/55/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323011184
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2323011184.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Kataríny Batisovej a členov senátu Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvalé bydlisko B., t. č. vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Nitra, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 22.03.2024, č. k. 31T/72/2023-375, na verejnom zasadnutí konanom 13.08.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku s poukazom na § 2 ods. 1 Trestného zákona sa

obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C.,
trvalé bydlisko B., t. č. vo väzbe v ÚVV Nitra,

odsudzuje

podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 (ďalej len Trestný zákon) za použitia ustanovenia § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušuje sa výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Pezinok z 13. februára 2023, sp. zn. 46T/8/2023, právoplatného 29. apríla 2024, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Galanta (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 22.03.2024, č. k. 31T/72/2023-375 (ďalej aj napadnutý rozsudok), uznal obžalovaného A. B. za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že najmenej od mája 2021 až do 03.07.2023, v mieste svojho bydliska na adrese D. XXXX/XX, B. ako otec E. B., nar. XX.XX.XXXX a F. B., nar. XX.XX.XXXX, ktoré sú v jeho osobnej starostlivosti na základe rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 26P/50/2018 zo dňa 04.07.2018, v prevažnej miere pod

vplyvom alkoholu ich opakovane fackal na tvár, kopal do rúk a nôh, ťahal za vlasy, za trest ich dával kľačať, takmer denne po návrate z práce im vulgárne nadával a kričal po nich až do nočných hodín, F. B. aj priložil nôž k hrdlu a povedal jej „zabijem ťa kurva“, či dňa 30.12.2022 ich obe vyhodil vo večerných hodinách pred vstupné dvere bytu a pustil ich späť až ráno,

2. Okresný súd za uvedený skutok obžalovanému A. B. uložil podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 8 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 73 ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona uložil aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

3. Vo vzťahu k obžalovanému okresný súd argumentoval tým, že tento urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný zo spáchania skutku uvedeného obžalobe. Následne okresný súd vykonal dokazovanie na hlavných pojednaniach v dňoch 22.11.2023, 29.11.2023, 17.01.2024, 21.02.2024, 13.03.2024 a 22.03.2024, vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, prehratím kamerových záznamov výpovedí svedkýň poškodených mladších ako 18 rokov F. B. a E. B. obe zo dňa 04.07.2023, výsluchom svedka G. H. I., výsluchom svedkyne J. K., výsluchom svedkyne I. L., výsluchom svedkyne E. L., prečítaním výpovedí svedkyne mladšej ako 18 rokov H. M., výsluchom znalkyne PhDr. Martiny Piačkovej, oboznámením listinných dôkazov a znaleckých posudkov obsiahnutých v spise, pričom z výsledkov vykonaného dokazovania zistil okresný súd skutkový stav tak, ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

3.1. Okresný súd ďalej dôvodil, že z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní mal za preukázané, že obžalovaný A. B. (ďalej v texte aj ako obžalovaný) svojím konaním opísaným skutkovej vete napadnutého rozsudku naplnil skutkovú podstatu zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. b) Trestného zákona. I keď obžalovaný spáchanie trestnej činnosti vo svojej výpovedi poprel, opísal situáciu v rodine ako všednú s tým, že deti nebije, akurát raz F. nechtiac udrel, deťom nenadáva, nevyhodil ich z bytu, nevyhráža sa im, nepoužíva neprimerané tresty ani nepije. Všetky výpovede proti nemu sú výsledkom sprisahania jeho dcéry F. s H. M., prípadne pomstou G. I. a notorickej sťažovateľky susedy K..

3.2. Okresný súd uviedol, že pri zisťovaní skutkového stavu vychádzal predovšetkým z výpovedí osôb žijúcich s obžalovaným v jednej domácnosti. Dcéra F. uviedla, že obžalovaný na nich kričí, dá im facku, dá ich kľačať, zakáže vychádzať či vezme telefón len keď urobia niečo zlé a zaslúžia si to. Naopak dcéra E. uviedla, že ich denne bezdôvodne bije, vulgárne im nadáva, vyhráža sa im a v noci nemôžu kvôli kriku spať. Z týchto dvoch konfliktných pohľadov mal okresný súd preukázanú výpoveď E., keďže obdobne situáciu v rodine opisuje aj bývalá družka L. a družka L., ako i suseda K. podľa hluku. Ani to, že podľa vlastného vyjadrenia poškodená F. B. nepocituje správanie obžalovaného ako týranie neznamená, že nemohol svojim konaním naplniť znaky skutkovej podstaty. Okresný súd uviedol, že okolnosť spáchania trestného činu je nezávislá od postoja obete (mimo súhlasu poškodeného podľa § 29 Trestného zákona, ktorý sa však nevzťahuje na tento prípad).

3.3. Ďalej okresný súd dôvodil, že mal na základe vyššie uvedeného preukázané časté, skoro denné vulgárne slovné výbuchy obžalovaného na dcéry, vyhrážanie a ponižovanie, či vykrikovanie v noci, ktoré dcéry budilo. Obžalovaný po požití alkoholu vyvolával napätú atmosféru, keď sa stával nepredvídateľným a hocijaký podnet mu dal dôvod na verbálny výbuch na dcéry. K tomu sa pridali aj občasnú fyzické tresty ako facky, kopance, ťahanie za vlasy či kľačanie. Z výpovede svedkyne E. B. mal súd tiež preukázané, že obžalovaný svoje dcéry na noc vyhodil z bytu, čo potvrdzuje aj výpoveď svedkyne K., aj to, že sa dcére F. vyhrážal s nožom, čo potvrdila svedkyňa L.. Okresný súd uviedol, že kým sami o sebe by tieto činy nenapĺňali znaky skutkovej podstaty predmetného trestného činu, spolu ju už napĺňajú. Ťažisko naplnenia skutkovej podstaty predstavuje psychické trýznenie častými a svojvoľnými verbálnymi urážkami, krikom, ponižovaním a vyhrázaním, ktoré v dcérach vyvolávalo strach z otca a stres, ktorý u F. mohol prispieť až k sebapoškodzovaniu.

3.4. Obrana obžalovaného pozostávala zo všeobecného spochybnovania vierohodnosti svedkov, ktorú však ničím nepreukázala. Okresný súd nezistil, prečo by svedkovia G. I. a K., ktorí s ním nemajú prakticky žiaden vzťah, na neho krivo vypovedali, ani nebolo preukázané žiadne sprisahanie dcéry F. a svedkyne M., ktorých výpovede zapadajú do obrazu vytvoreného ostatnými dôkazmi. Obžalovaný, ako i svedkyňa L. a sčasti svedkyňa F. B., ospravedlňovali správanie obžalovaného provokáciami zo strany poškodených, prípadne, že si to zaslúžili. Okresný súd nezistil žiadne konanie poškodených, ktoré by oprávňovalo obžalovaného ako nutnú obranu použiť časté, hlasné a opakované kričanie vulgarizmov na poškodené.

3.5. K výroku o treste okresný súd uviedol, že u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a zistil jednu priťažujúcu okolnosť - bol už za trestný čin odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4T/117/2016. Pri prevahe priťažujúcich okolností sa dolná hranica trestnej sadzby zvýšila o jednu tretinu rozdielu hornej a dolnej hranice trestnej sadzby na 9 rokov a 8 mesiacov. Čo sa týka druhu trestu, okresný súd musel v zmysle § 34 ods. 6 Trestného zákona ukladať trest odňatia slobody. Tento uložil na spodnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, ktorý považuje za dostatočný a zohľadňujúci doterajší život a osobu obžalovaného, ktorý sa opakovane dopúšťa násilnej trestnej činnosti, závažnosti zločinu, ako i jeho postoj ku skutku a možnosť nápravy. Keďže obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin vo veci Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4T/117/2016, podmiennečne prepustený dňa 25.10.2017, zaradil ho okresný súd na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia.

3.6. Okresný súd na záver uviedol, že zo znaleckého posudku bolo tiež preukázané, že na konanie obžalovaného mala značný vplyv aj jeho závislosť na alkohole, preto mu uložil v zmysle odporúčenia znalca ochranné liečenie protialkoholické, vzhľadom na odsúdenie na nepodmienečný trest odňatia slobody ústavnou formou.

4. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a poučení o opravnom prostriedku obžalovaný zahlásil ihneď odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku. Prítomný prokurátor odvolanie nepodal, ponechali si lehotu na podanie opravného prostriedku, ktorá mu však márne uplynula.

5. Obžalovaný zahlásené odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Norberta Stanka písomným podaním doručeným krajskému súdu dňa 03.05.2024, v ktorom uviedol, že odvolanie podáva čo do výroku o vine a výroku o treste.

5.1. Obhajca namietal nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne vyhodnotené výsledky vykonaného dokazovania a taktiež nesprávne posúdenie veci. Počas prípravného konania a konania pred súdom prišlo k nesprávnemu hodnoteniu dôkazov. Okresný súd nesprávne vyhodnotil hodnotiaci záver ohľadom preukázaného skutkového stavu a nesprávne právne posúdil konkrétny prípad.

5.2. Obhajca poukázal na skutočnosť, že od začiatku celého konania bolo vážnym spôsobom porušené právo na obhajobu a to pri všetkých výsluchoch poškodených osôb ako aj jednotlivých svedkov. Osoba obžalovaného bola obmedzená na slobode dňa 04.07.2023 o 08:20 hod, všetky výsluchy boli vykonané v ten istý deň t. j. 04.07.2023 aj napriek tomu, že mu dňa 03.07.2023 bolo vznesené obvinenie a malo mu byť umožnené zúčastniť sa jednotlivých úkonov, resp. mu mal byť ustanovený obhajca, toto sa nestalo a k ustanoveniu obhajcu došlo až dňa 07.07.2023 vydaním opatrenia okresného súdu. Následne žiadal prostredníctvom obhajcu o prepočutie jednotlivých svedkov aj s akceptáciou zákazu „viktimizácie“ obmedzenia poškodených mladistvých a tieto návrhy boli zo strany OČTK zamietnuté. Z výsluchov maloletých osôb – poškodených je vidieť postup OČTK, keď na obrazovo-zvukovom zázname možno badať intervenciu OČTK a keď neboli spokojný s výsledkom výsluchu bolo z nevieme akých príčin nahrávanie prerušené a následne prišlo k doloženiu maloletej poškodenej. Obhajca uviedol, že je presvedčený, že v tom čase došlo k neprocesnému postupu a nariadeniu maloletej poškodenej ako má vypovedať. Zo zvukovoobrazového záznamu nie je jasné ako boli osoby poučené a na koho podnet došlo k samotnému opätovnému vypočutiu ak by sa však brali do úvahy zásady viktimizácie.

5.3. Obhajca ďalej uviedol, že v trestnej veci bolo počas súdneho konania možné badať viacero rozporov vo výpovediach svedkov ako aj samotných poškodených. Nejasnosť vo výpovediach sa nepodarilo odstrániť ani počas dokazovania pred súdom a teda ich hodnovernosť nemožno úplne zaručiť. Rozdielne tvrdenia vznikli ohľadom toho či sa skutok stal, tak ako ho opisuje obžaloba a je viac ako pravdepodobné, že by si poškodené pamätali podrobne konanie obžalovaného a v neposlednom rade je list maloletej poškodenej E. B., v ktorom uvádza nové skutočnosti a to, že jej sestra F. B. sa spolu s kamarátkou chcela zbaviť otca, lebo nevedela zniesť jeho zákazy a prísny spôsob výchovy. Svedkyňa K. – suseda obžalovaného uviedla, že na dievčatách zranenia nevidela, asi som obžalovaného nevidela týrať dcéry. Naopak svedkyňa L., ktorá je bývalá priateľka obžalovaného vypovedala účelovo, nakoľko nemajú dobrý vzťah s obžalovaným a teda nemožno overiť jej dôveryhodnosť. Taktiež na hlavnom pojednávaní bola vypočutá znalkyňa, ktorá predniesla závery znaleckého posudku a uviedla, že u detí syndróm týraného dieťaťa nenašla ani nezistila symptómy, ktoré by poukazovali na výrazné duševné narušenie, poškodenie ich vývinu, symptómy, ktoré by im bránili vo výkonnosti a v sociálnom fungovaní. Obžalovaný svojím konaním nenaplnil skutkovú podstatu trestného činu podľa § 208 Trestného zákona, kde sa vyžaduje, aby páchatel spôsobil fyzické utrpenie alebo psychické utrpenie, ktoré sa prejaví u poškodenej osoby syndrómom týranej osoby, tieto závery nepotvrdila vypočutá znalkyňa PhDr. Priáčková. Vzťah obžalovaného a poškodených bol konfliktný a vážne narušený, pričom dochádzalo v ňom k nedorozumeniam, hádkam, vulgárnosťami, avšak toto konanie nemožno označiť za také konanie, ktoré vyžaduje § 208 Trestného zákona.

5.4. Obhajca uviedol, že súd v každej veci vo všeobecnosti je povinný postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Preto je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že sa stal skutok a tento vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Ak má súd rozhodnúť na základe takto získaných dôkazov, naskytuje sa otázka, či príde k správne rozhodnutiu vo veci samej, nakoľko dokazovanie nastolilo základnú zásadu trestného konania „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obvineného.

5.5. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby krajský súd podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil obžalovaného spod obžaloby, eventuálne aby podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

6. Spisový materiál bol krajskému súdu riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného 28.05.2024.

7. Za účelom prejednanie podaného odvolania nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na deň 16.07.2024. Po uskutočnenej porade senátu prišlo k odročeniu verejného zasadnutia na deň 13.08.2024 z dôvodu nutnosti pripojenia spisu Okresného súdu Pezinok sp. zn. 46T/8/2023. Následne sa uskutočnilo ďalšie verejné zasadnutie dňa 13.08.2024. Verejného zasadnutia sa zúčastnili prokurátorka, obžalovaný a obhajca obžalovaného. Účasť obžalovaného bola zabezpečená z ÚVV Nitra prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Trestného poriadku, pričom obhajoba voči tomuto postupu neuplatnila žiadne výhrady. Verejné zasadnutie sa vykonalo v neprítomnosti zástupcu poškodených, ktorý sa na tento procesný úkon súdu nedostavil, avšak svoju neúčasť riadnym spôsobom ospravedlnil.

8. Keďže žiadne návrhy na doplnenie dokazovania strany nemali, pristúpilo sa ku konečným návrhom, v rámci ktorých prokurátorka uviedla, že podané odvolanie nepovažovala za dôvodné, nakoľko napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu ku všetkým jeho výrokom považuje za správne a za zákonné, preto navrhla odvolanie zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku. Obhajca sa pridržiaval písomne odôvodneného odvolania a konečného návrhu tam uvedeného. Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že deti nikdy nebil, nikdy ich fyzicky ani psychicky netýral, od mala ich sám vychovával bez matky. Každý mesiac mu chodila sociálka na kontrolu, nikdy sa nezistilo žiadne psychické ani fyzické týranie, pravidelne chodili na lekárske prehliadky a pravidelne chodili do školy a nemali zameškané hodiny. Skutok ako je uvedený v obžalobe sa nestal. Obžaloba bola podaná na neho pre samopoškodzovanie F., avšak sama mu vo väzbe napísala, že otec, zase som sa začala samopoškodzovať a tento list je založený aj v spise. Na dotaz riaditeľky jej odpovedal, že do kúpeľne nechodí a F. nosí stále dlhé nohavice, takže o ničom takom nevedel. Keď sa jej opýtal na to, či to robí kvôli nemu, odpovedala, že nie, že má problémy v škole a že si učiteľka na ňu zasadla. Mala problémy aj s partiou, a potom priznala, že jej vadí, že nemá na ňu čas a chce sa s ním porozprávať. Pokiaľ ide o konečný návrh tak sa pripojil k svojmu obhajcovi.

9. Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im

predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

10. Krajský súd ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania na to oprávnenou osobou - obžalovaným - postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov rozsudku, proti ktorým podala táto oprávnená osoba odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Je treba pripomenúť, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, je povinný krajský súd prihliadať len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom také chyby zistené neboli.

11. Možno tiež pripomenúť, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria vzájomnú jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

12. Súčasne je potrebné pripomenúť, že v trestnom konaní nie sú súdy povinné dať odpoveď na všetky námietky uplatnené obžalovaným, ale len na tie, ktoré sú kľúčové pre posúdenie veci v otázke viny. Inak vyjadrené, súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obžalovaným. Krajský súd je toho názoru, že rozsudok okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu takéto odpovede obžalovanému poskytl.

Ku výroku o vine a konaniu, ktoré mu predchádzalo

13. Pokiaľ ide o konanie, preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že okresný súd dodržal všetky ustanovenia zákona viažuce sa ako k príprave a začiatku, tak aj k priebehu hlavného pojednávania. Ani v procese dokazovania sa žiadneho procesného pochybenia okresný súd nedopustil, keď na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom vykonal všetky dôkazy, ktoré strany navrhli. Tieto dôkazy následne vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k správne záveru, že sa skutok stal a spáchal ho obžalovaný ako trestne zodpovedný páchatel'. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v tomto smere presvedčivé a spĺňa kritériá predpokladané v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku, nemá voči odôvodneniu napadnutého rozsudku podstatné výhrady, preto naň odkazuje bez potreby na tomto mieste príslušné argumenty detailne opakovať.

14. Možno len v stručnosti zhrnúť, že o spáchaní skutku obžalovaným v danom mieste a čase nemal ani krajský súd najmenšie pochybnosti. Kľúčovými dôkazmi v tomto smere sú výpovede osôb, sčasti vlastná výpoveď obžalovaného, no predovšetkým zákonným spôsobom prehraté výpovede maloletých poškodených a to F. B. a výpovedí svedkov G. H. I., J. K., I. L., E. L., prečítanej výpovede z prípravného konania svedkyne H. M., znaleckého posudku PhDr. Martiny Piačkovej, znaleckého posudku MUDr. Maroša Uhrina. Okresný súd správne v odôvodnení napadnutého rozsudku po obsahovej stránke tieto dôkazy nielen podrobne rozviedol, ale ich aj správne vyhodnotil. Aj krajský súd týchto svedkov považoval za vierohodných a ich výpovede za pravdivé, nakoľko vzájomne korešpondovali, dopĺňali sa a boli v súlade aj s inými dôkazmi.

15. Obžalovaný namietal prostredníctvom svojho obhajcu skutočnosť, že počas celého konania bolo vážnym spôsobom porušené práva na obhajobu a to pri všetkých výsluchoch poškodených osôb ako aj jednotlivých svedkov. Krajský súd k uvedenej skutočnosti uvádza, že z predmetného spisového materiálu vyplýva skutočnosť, že obžalovanému bola obmedzená osobná sloboda dňa 04.07.2023 v čase o 08:20 hod. na č. I. 22. Následne mu bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia o čom svedčí doručka podpísaná obžalovaným v spise a tento procesný úkon bol uskutočnený na jeho výsluchu dňa 04.07.2023 v čase o 08:45, kde v uvedenej zápisnici podal voči predmetnému uzneseniu sťažnosť. Z obsahu predmetnej zápisnice vyplýva, že bol obvinený zákonným spôsobom poučený. Z predmetného spisového materiálu vyplýva, že obvinený bol vyrozumený o naplánovaných úkonoch dňa 04.07.2023 na č. I. 270, kde bol informovaný o jednotlivých úkonoch a to výsluchu maloletých

poškodených a taktiež maloletej svedkyne a taktiež aj svedkyne J. K. a svedkyne I. L. a svedkyne E. L.. Predmetné vyrozumenie o úkonoch bolo obvinenému riadne doručené, o čom svedčí založená doručka v spise na č. I. 271 zo dňa 04.07.2023. Už v prípravnom konaní tak obžalovaný mal možnosť zúčastniť sa daných výsluchov daných svedkov a klásť im otázky, on ale toto právo nevyužil, na úkon sa nedostavil. Na základe uvedených skutočností krajský súd považuje námietky obhajoby o závažnom porušení práva na obhajobu za neopodstatnené. Z uvedených listín nachádzajúcich sa v spise nebolo odňaté právo obvinenému na obhajobu a v prípade ak sa chcel predmetných výsluchov zúčastniť mal tú možnosť. Taktiež pri doručení uznesenia o vznesení obvinenia mal právo žiadať o ustanovenie alebo zvolenie obhajcu avšak tak neučinil. Pasivita obvineného nie je dôvod aby spôsobila porušenie práva na obhajobu tak ako to uvádza obžalovaný v podanom odvolaní. Skutočnosť, že obvinenému bol ustanovený obhajca zo zákonného dôvodu a to vzatia do väzby až dňa 07.07.2023 a to vydaním opatrenia okresného súdu nespôsobuje žiadnym spôsobom porušenie práva na obhajobu, pretože až okamihom vzatia do väzby obvineného nastala skutočnosť, kde musí byť obvinený obligatórne právne zastúpený obhajcom.

16. Krajský súd poukazuje, že okresný súd sa správne vysporiadal s návrhmi obhajoby na opätovné prepočítanie maloletých svedkýň poškodených najmä s ohľadom na zákaz druhotnej „viktimizácie“ poškodených maloletých. Okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní prehratie kamerových záznamov na ktorých sú zachytené výsluchy maloletých poškodených, ktoré boli uskutočnené zákonným spôsobom. Krajský súd uvádza, že z prehratých kamerových záznamov je evidentné, že boli splnené všetky procesné postupy potrebné na uskutočnenie daných výsluchov a taktiež zo spisového materiálu vyplýva, že OČTK postupovali zákonným spôsobom a v súlade so zákonom poučili aj vypočúvaných svedkov. Podľa názoru krajského súdu neprišlo zo strany OČTK k žiadnym intervenciám voči maloletým svedkyňami a taktiež z prerušeného výsluchu nie je možné ustáliť tak ako to tvrdila obhajoba, že by OČTK nejakým spôsobom dávali náповede maloletej ako má vypovedať.

17. Podľa § 134 ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31.03.2024, ak je ako svedok v trestnom konaní vypočúvaná osoba, ktorá je obzvlášť zraniteľnou obeťou podľa osobitného predpisu alebo rodinným príslušníkom takejto obete, treba vykonať výsluch ohľaduplne a po obsahovej stránke tak, aby sa výsluch v ďalšom konaní už nemusel opakovať; ustanovenie § 135 ods. 1 tým nie je dotknuté. Výsluch sa vykoná s využitím technických zariadení určených na záznam zvuku a obrazu alebo s využitím technických zariadení určených na prenos a záznam zvuku a obrazu; ustanovenie § 270 ods. 2 tým nie je dotknuté. Orgán činný v trestnom konaní zabezpečí, aby výsluchy v prípravnom konaní viedla tá istá osoba, ak sa tým nenaruší priebeh trestného konania. Ak je ako svedok vypočúvaná obzvlášť zraniteľná obeť podľa osobitného predpisu, o veciach, ktorých oživovanie v pamäti by vzhľadom na jej osobné vlastnosti, vzťah k osobe, ktorú obeť označila za páchatela, k osobe, ktorá je podozrivá zo spáchania trestného činu, alebo k osobe, proti ktorej sa vedie trestné konanie alebo závislosť od osoby, ktorú obeť označila za páchatela, osoby, ktorá je podozrivá zo spáchania trestného činu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, povahu a okolnosti spáchania trestného činu mohlo nepriaznivo ovplyvniť jej telesnú integritu alebo duševnú integritu alebo vystaviť ju riziku druhotnej viktimizácie, k výsluchu sa priberie psychológ alebo znalec, ktorý so zreteľom na predmet výsluchu vypočúvanej osoby prispeje k správne vedeniu výsluchu; ustanovenie § 135 ods. 1 tým nie je dotknuté. Pred vypočúvaním svedka podľa štvrtej vety orgán činný v trestnom konaní prekonzultuje spôsob vedenia výsluchu so psychológom alebo znalcom, ktorý bude priradený k výsluchu, aby sa zabezpečilo správne vykonanie výsluchu a predišlo sa druhotnej viktimizácii.

18. Pokiaľ ide o výpovede maloletej poškodenej F. B. z 04.07.2023 a maloletej poškodenej E. B. z 04.07.2023, tieto boli v prípravnom konaní realizované zákonným spôsobom, mimo iné zaznamenané na audiovizuálny záznam, pri uvedenej výpovediach bola prítomná aj zástupkyňa ÚPSVaR Galanta a taktiež aj psychologička E. J. N.. Následne zaznamenané výsluchy boli na hlavnom pojednávaní riadne prehraté postupom podľa § 134 ods. 4 Trestného poriadku, § 135 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 270 ods. 2 Trestného poriadku, keďže na tento postup boli splnené všetky zákonné podmienky z dôvodu, že obe poškodené majú status obzvlášť zraniteľnej obete v zmysle príslušných ustanovení zákona NR SR č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keďže ide o obeť trestného činu proti ľudskej dôstojnosti (§ 2 písm. c), bod 1, bod 4 cit. zákona). Ide o zákonný dôkaz, použiteľný na uznanie viny v každom smere. V prípade poškodenej ide o osobu so statusom obzvlášť zraniteľnej obete, ktorú je potrebné chrániť pred tzv. druhotnou či opakovanou viktimizáciou, čo explicitne vyplýva z ustanovenia § 8 ods. 1 cit. zákona o obetiach. Na to nadväzuje aj Trestný poriadok vo svojom ustanovení § 134 ods. 4 Trestného poriadku uvedeného vyššie v texte, s tým, že ak je ako svedok v trestnom konaní vypočúvaná osoba, ktorá je obzvlášť zraniteľnou

obeťou podľa osobitného predpisu, treba vykonať výsluch ohľaduplne a po obsahovej stránke tak, aby sa výsluch v ďalšom konaní už nemusel opakovať.

19. Krajský súd pripúšťa, že výpovede maloletých poškodených predstavovali ťažiskový, rozhodujúci dôkaz pre odsúdenie obžalovaného, na strane druhej v tejto veci existovali dostatočné vyvažujúce faktory, vrátane silných procesných záruk, ktoré kompenzovali problémy spôsobené obhajobe v dôsledku prijatia takejto výpovede, ktoré zaistili, že konanie ako celok je spravodlivé. V tomto smere krajský súd poukazuje na rozhodnutie Veľkej komory vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému Kráľovstvu z 15. decembra 2011, týkajúce sa neprítomných svedkov, teda situácie, ktorá môže potenciálne znevýhodniť obvineného, ESLP načrtnol trojbodový test zlučiteľnosti usvedčenia páchatela na podklade výsluchu takéhoto svedka s čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru pozostávajúci z troch krokov. V prvom kroku musí súd zistiť, či existoval závažný dôvod pre neprítomnosť svedka, v druhom kroku musí súd posúdiť, či výsluch takéhoto svedka bol výlučným alebo rozhodujúcim základom pre odsúdenie obvineného a v treťom kroku je potrebné zistiť, či existovali dostatočné vyvažujúce faktory, vrátane silných procesných záruk, ktoré kompenzovali problémy spôsobené obhajobe v dôsledku prijatia takejto výpovede a či zaistili, že konanie ako celok bolo spravodlivé. V uvedenom rozsudku Veľkej komory sa ESLP odchyľil od pravidla výlučného, či rozhodujúceho dôkazu zakotveného v jeho skorších rozhodnutiach, pričom v následných rozhodnutiach (napríklad vo veci Schatschaschwili proti Nemecku z 15. decembra 2015) ESLP použil diferencovaný prístup k jednotlivým krokom testu (pripustil možnosť zmeny poradia použitia jednotlivých krokov vyššie uvedeného trojbodového testu, či upustenie od niektorého z nich).

20. V prvom rade vo vzťahu k existencii vyvažujúcich faktorov je potrebné uviesť, že aj keď výpoveď maloletých poškodených bola dôkazom pre odsúdenie obžalovaného ťažiskovým, rozhodujúcim, nešlo o dôkaz osamotený, ojedinelý, ale naopak dôkaz podporovaný vo veci ďalšími vykonanými dôkazmi, aj keď nepriamymi. Ani samotný obžalovaný nespochyboval, že voči maloletým sa nie vždy správal bez agresie, pretože vo svojom výsluchu uviedol, že aj maloletú dcéru F. nechtiac udril rukou tak, že jej tiekla krv, čo potvrdila vo výpovedi aj svedkyňa L.. Taktiež aj výpoveď svedkyne L. potvrdila, že voči maloletej dcére F. dal nožík na krk, a tento nožík mu svedkyňa L. vzala. Tieto tvrdenia maloletých poškodených objektivizujú jednotlivé svedecké výpovede uskutočnené v súdnom konaní.

21. Nemenej dôležitý je aj ten fakt, že v prípravnom konaní bola znalecky skúmaná vierohodnosť poškodenej maloletej E. a poškodenej maloletej F. v kontexte ich osobnosti, ako aj jej výpovedí. Znalkyňa z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí, PhDr. Martina Piačková vo svojom znaleckom posudku skonštatovala, že poškodená maloletá E. má intelekt v pásme podpriemeru pri výraznej prevahe v názorovej zložke nad verbálnou zložkou, schopnosť vnímania a zapamätania a reprodukcie udalosti je dostatočná, špecifická vierohodnosť je u nej oslabená vzhľadom na diskrepancie medzi výpoveďami na polícii a pred znalcom. Znalkyňa uviedla, že nenašla sklonov k zveličovaniu, prezentácii neskutočných, vymyslených dejov, prípadne k dopĺňaniu medzier v pamäti neskutočnými prvkami. U osoby maloletej poškodenej F. znalkyňa konštatovala, že je bezprostredná, dôverčivá, srdečná, túži po uznaní a rada na seba upozorňuje. Voči otcovi prezentuje kladný emočný vzťah napriek tomu, že v teste rodinných vzťahoch ho vníma ako záporný vzťah. Pri pohovoroch s jej sestrou a partnerkou otca E. L. tieto uviedli, že nerešpektovanie pravidiel otca boli príčinou častých hádok a fyzických trestov zo strany otca. Často ale podvolil a nedodrжал stanovený zákaz, bol nedôsledný. Úroveň intelektu sa nachádza v pásme priemeru, rovnomerne v názorovej a vo verbálnej zložke. Schopnosť vnímania, zapamätania a reprodukcie udalosti je dostatočná. V jej výpovediach nachádza znalkyňa známky účelových tvrdení s tendenciou otca chrániť. Jej výpovede sa nesú v zmysle popierania predmetných udalostí, niektoré skutky priznáva, avšak sú významne ovplyvnené hlavne motivačnými premennými, najmä kvalitou citového vzťahu k osobám, ktorých sa výpoveď týka a ohrozením straty rodinného zázemia. Svoje výpovede cielene skresľuje v snahe vyviníť otca a prebrať vinu za jeho správanie na seba a okolie. Jej reprodukcia nezodpovedá jej pocitom a prežívaniu predmetných udalostí. Znalkyňa nenachádza sklonov k zveličovaniu, k prezentácii neskutočných vymyslených dejov či dopĺňaniu medzier neskutočnými či vymyslenými prvkami. Zo psychologického hľadiska mohlo správanie otca na psychike maloletých zanechať negatívne následky. Nenachádza u nich známky patológie v zmysle duševného ochorenia ani posttraumatickej stresovej poruchy. Príčiny sebaopoškodzovania F. môžu byť rôzne, ide o interakciu vrodenej dispozície a negatívnych vonkajších prvkov. Uvedené konštatovanie znalkyne významnou mierou podporuje tvrdenia maloletých poškodených ohľadom správania obžalovaného a potvrdzuje vierohodnosť ich výpovedí.

22. Neprehliadnuteľným vyvažujúcim faktorom je aj ďalej skutočnosť, že obe maloleté poškodené boli vypočítané za pomoci technického zariadenia umožňujúceho zaznamenávanie obrazu a zvuku, pričom záznamy o ich výsluchu boli na hlavnom pojednávaní riadne prehraté, čo znamená, že okresný súd a strany mali možnosť nielen počuť obsah výpovedí maloletých poškodených, ale mali možnosť ich pri výpovedi tiež vidieť, teda sledovať aj ich neverbálne prejavy a ich súlad s hovoreným slovom a tak aj z tohto pohľadu posúdiť ich dôveryhodnosť.

23. Zvyšná časť odvolacích námietok obžalovaného spočíva v kritike spôsobu, akým okresný súd na hlavnom pojednávaní prehraté výpovede poškodených z prípravného konania, a iné svedecké výpovede a výpoveď znalkyne, ako aj ostatné dôkazy vyhodnotil a aké skutkové zistenia z nich ustálil.

24. Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, krajský súd pripomína, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992). Krajský súd tiež v súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

25. V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že okresný súd vyhodnotil výpovede maloletých poškodených a výpovede svedkyne H. M., svedka I., svedkyne K., svedkyne L., svedkyne L. správne ako pravdivé a vierohodné. Je potrebné zdôrazniť, že tvrdenia maloletých poškodených a jednotlivých svedkov si vzájomne korelovali, dopĺňali sa a vytvárali tak jasný obraz o tom, čo sa v kritickom čase uvedenom v obžalobe odohralo. Racionálne a uveriteľne jednotliví svedkovia odpovedali na otázky, prostredníctvom ktorých došlo k popisu priebehu žalovaného skutku, pričom samotný obžalovaný vo svojej obrane iba popieral spáchanie skutku a opisoval situáciu v rodine ako všednú, s tým že deti nebije, akurát raz dcéru F. udril. Obžalovaný na svoju obhajobu uvádzal, že všetky vykonané výpovede sú proti nemu výsledkom sprisahania jeho dcéry F. s H. M. a taktiež pomstou svedka I. a notorickej sťažovateľky susedy K.. Krajský súd uvádza, že k predmetným obhajobným námietkam obžalovaného ohľadom sprisahania voči jeho osobe, je potrebné konštatovať, že z vykonaného dokazovania je v dostatočnej miere preukázaná vina obžalovaného za uvedený skutok vo výroku napadnutého rozsudku a nejedná sa zo strany svedkov o žiadne sprisahanie resp. krivé obvinenie voči obžalovanému. Pokiaľ ide o skutočnosti uvádzané obžalovaným, že v liste maloletej

poškodenej E. B., kde uvádzala skutočnosti o tom, že jej sestra F. B. sa mala spolu s kamarátkou zbaviť otca lebo nevedela zniesť jeho zákazy a prísny spôsob výchovy, krajský súd tieto skutočnosti vyhodnotil ako neopodstatnené. Krajský súd poukazuje na znalecký posudok znalkyne z odboru psychológia, kde znalkyňa ohľadom poškodenej E. B. uviedla, že má neadekvátnu reprodukciu svojich pocitov a prežívania predmetných udalostí so snahou správanie otca obhajovať, zľahčovať a prenášať podiel viny na seba a okolie. Z uvedeného konštatovania je možné ustáliť záver, že uvedeným listom sa maloletá E. snažila poukázať, že jej sestra spoločne s kamarátkou uskutočnili sprisahanie voči jej otcovi, avšak konanie obžalovaného bolo preukázané aj inými vykonanými dôkazmi a svedeckými výpoveďami.

26. Pokiaľ ide o údajné nezrovnalosti vo výpovedi obžalovaného a svedkyne L. treba uviesť, že krajský súd v týchto výpovediach žiadne zásadné diskrepancie, ktoré by vyvolávali pochybnosti o tom, či vôbec k protiprávnemu konaniu obžalovaného voči maloletým poškodeným prišlo, nezistil. Krajský súd považuje tvrdenia obžalovaného ohľadom údajnej pomsty jeho bývalej priateľky svedkyne L. za neopodstatnené a iracionálne, pretože skutočnosť, že je jeho bývalou priateľkou a nemajú medzi sebou dobrý vzťah nie je dôvod prečo by svedkyňa mala uvádzať iné skutočnosti ako vnímala pri správaní obžalovaného s maloletými dcérami.

27. Krajský súd uvádza, že z vykonaného dokazovania okresný súd správne vyhodnotil svedecké výpovede aj ohľadom neprimeraného správania obžalovaného, keď bol pod vplyvom alkoholických nápojov. Zo svedeckých výpovedí maloletých poškodených, ktoré s ním žili v spoločnej domácnosti jednoznačne možno ustáliť záver, že obžalovaný na dennodennej báze užíval alkohol a následne po maloletých kričal, neprimerane bol voči nim agresívny, vulgárne im nadával. Uvedené agresívne správanie obžalovaného pod vplyvom alkoholu potvrdili aj výpovede bývalej partnerky L. a poslednej družky L., ale taktiež dané skutočnosti vyplývali aj z výpovede G. I., ktorému chodili sťažnosti na obžalovaného. Krajský súd sa v plnej miere stotožnil s argumentáciou okresného súdu, že z vykonaných dôkazov bolo preukázané, že obžalovaný požíval alkohol prakticky denne, je na ňom závislý a po požití sa správa neprimerane a agresívne, že je to spozorovateľné aj druhými osobami. Krajský súd sa nestotožnil s obhajobnými námietkami obžalovaného, že svedkovia klamali, keď uvádzali, že bol častým konzumentom alkoholických nápojov, pretože z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplývala skutočnosť, že obžalovaný na dennej báze pil alkohol a agresivita obžalovaného voči poškodeným gradovala po jeho požití.

28. Krajský súd konštatuje, že okresný súd pri zisťovaní skutkového stavu vychádzal z jednotlivých svedeckých výpovedí osôb, žijúcich s obžalovaným v jednej domácnosti. Protiprávne konanie bolo preukázané skutočnosťami, ktoré uviedla maloletá poškodená F., že obžalovaný na nich kričí, dá im facku, dá ich kľáčať, zakáže vychádzať či vezme telefón len keď urobia niečo zlé a zaslúžia si to. Taktiež maloletá poškodená E. uviedla, že ich obžalovaný denne bezdôvodne bije, vulgárne im nadáva, vyhráža sa im a v noci nemôžu kvôli kriku spať. Okresný súd správne ustálil, že na základe dvoch konfliktných pohľadov maloletých poškodených mal preukázanú výpoveď E., keďže obdobne situáciu v rodine opisuje aj bývalá družka L. a družka L., ako i suseda K. podľa hluku. Ani to, že podľa vlastného vyjadrenia poškodená F. B. nepocituje správanie obžalovaného ako týranie neznamená, že nemohol svojim konaním naplniť znaky skutkovej podstaty, pretože okolnosť spáchania trestného činu je nezávislá od postoja obete.

29. Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že z vykonaného dokazovania bolo zo strany obžalovaného preukázané časté, skoro denné vulgárne slovné výbuchy obžalovaného na maloleté poškodené, taktiež vyhrážanie voči maloletým za nesplnenie určitých povinností a ponižovanie, či vykrikovanie v noci, ktorý maloletým poškodeným spôsobovalo prerušovanie spánku. Z dokazovania bolo ustálené okresným súdom, že obžalovaný po požití alkoholu vyvolával napätú atmosféru, keď sa stával nepredvídateľným a hocijaký podnet mu dal dôvod na verbálny výbuch na maloleté poškodené s čím boli spojené fyzické tresty ako facky, kopance, ťahanie za vlasy či kľáčanie. Taktiež správne okresný súd vyhodnotil skutočnosť, že z výpovede maloletej poškodenej E. B. vyplynulo, že obžalovaný svoje dcéry na noc vyhodil z bytu, čo potvrdzuje aj výpoveď svedkyne K.. Obžalovaný namietal aj skutočnosť, že maloletá vo svojej výpovedi uvádzala konkrétny dátum tohto vyhodenia z bytu, avšak krajský súd v danej informácii dátume vyhodenia z bytu nemá najmenšie pochybnosti, keďže uvedené vyhodenie sa stalo počas vianočných prázdnin a to deň pred Silvestrom. Maloleté poškodené ako vyplýva zo znaleckého posudku majú vnímacie schopnosti v dostatočnej miere vyvinuté, a preto nič im nebránilo si zapamätať daný incident. Taktiež je potrebné poukázať aj na incident obžalovaného s nožom

voči maloletej F., čo potvrdila vo svojej výpovedi aj svedkyňa L.. Okresný súd správne konštatoval, že ťažisko naplnenia skutkovej podstaty predstavuje psychické trýznenie častými a svojvoľnými verbálnymi urážkami, krikom, ponižovaním a vyhrázaním, ktoré v dcérach vyvolávalo strach z otca a stres, ktorý u F. mohol prispieť až k sebapoškodzovaniu.

30. Krajský súd uvádza ohľadom sebapoškodzovania maloletej F., že z prečítanej výpovede svedkyne H. M., tiež vyplývalo, že sa jej F. zdôverila, že obžalovaný doma pije a potom ich bije. Z výpovede vyplývalo, že F. sa to bála povedať niekomu inému, aby jej otec nešiel do basy a ona so sestrou do detského domova. Taktiež uviedla, že F. sa jej zdôverila, že sa obžalovaný voči nej správa škaredo, vulgárne jej nadáva, ponižuje ju, čo F. zle znášala, pred dvoma rokmi si začala aj rezať ruky a nohy. Z bitia jej F. spomínala len facky, nikdy nie päste či iné. Otec ju dával kľáčať, vulgárne jej nadával, vyhrážal sa jej, že ju zabije, ponižuje ju aj jej sestru. Bola viackrát u nich doma, asi dva, trikrát u F. aj prespala. F. pred ňou aj vyfackal, lebo chcela sprevádzať odvoz psíka do Košíc, a kričal na ňu, že pôjde do detského domova. Keď u nich spala došli tam nejakí cudzí ľudia, muž a žena, a išli s jej otcom piť alkohol. Z uvedenej výpovede boli potvrdené skutočnosti vyplývajúce aj z iných vykonaných dôkazov ohľadom násilníckeho správania obžalovaného voči maloletej dcére a taktiež nadmerné užívanie alkoholu.

31. Z prezentovaných dôvodov považoval krajský súd odvolacie námietky obžalovaného smerujúce proti rozsahu dokazovania, spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov a z neho plynúcich skutkových zistení, ktoré okresný súd premietol v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku, za nedôvodné. Možno pripomenúť v tomto smere, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

K právnej kvalifikácii skutku

32. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, okresný súd zistený skutkový stav správne právne posúdil ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. b) Trestného zákona. K subjektívnej stránke trestného činu krajský súd dopĺňa, že obžalovaný teda ako trestne zodpovedný subjekt konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, lebo chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem ním chránený (objekt) – svojim protiprávnym konaním blízkej osobe spôsobil fyzické a psychické utrpenie bitím, kopaním, údermi, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, vyhrázaním, vyvolávaním strachu a stresu, citovým vydieraním a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou a po dlhší čas.

33. Pokiaľ ide o námietky ohľadom modifikácie skutkovej vety, ani v týchto námietkach krajský súd nezhliadol dôvodnosť. Okresný súd správnym spôsobom reflektoval na skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, tým spôsobom, že upravil skutkovú vetu obžaloby v kontexte, že upravil rozhodné obdobie spáchania žalovaného trestného činu. Krajský súd v tejto súvislosti pripomína, že okresný súd musí skutok uvedený v obžalobe prejednať vždy v celom rozsahu, pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, ktoré prípadne aj oproti obžalobe modifikuje, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku.

34. Totožnosť skutku znamená jeho zhodnosť, identitu, vyžaduje skúmanie, či sa trestné konanie týka tej istej udalosti vo vonkajšom svete toho istého skutkového deja, preto musí byť skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, presne označený s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s uvedením iných skutočností, pokiaľ ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. To ale neznamená, že musí ísť od začiatku trestného stíhania až do jeho skončenia o úplnú zhodu popisu udalosti, o ktorej sa rozhoduje, t. j. že v uznesení o vznesení obvinenia, v obžalobe a v rozsudku sa musí skutkový dej úplne rovnako popisovať, pretože vykonávaním dôkazov v priebehu trestného stíhania, teda aktivitou orgánov činných v trestnom konaní i súdu získané poznatky o skutočnosti sa môžu zmeniť. Niektoré skutočnosti môžu odpadnúť, niektoré môžu pribudnúť a iné sa môžu upresniť. Krajský súd zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že ak sa menia len okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu alebo forma zavinenia, ale je zachovaná podstata skutku, t. j. samotné konanie alebo následok, ktorý bol týmto konaním spôsobený, je zachovaná totožnosť skutku (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Tz 109/95).

K výroku o treste všeobecne

35. Pokiaľ ide o výrok o treste, krajský súd na úvod považuje za potrebné pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

36. Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ustanovení § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti

a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

37. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

38. Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

39. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

40. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

43. Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

44. Po novele trestného zákona už súd pri ukladaní trestu nemusí súd obligatórne prihliadnúť podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ustanovením § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadnúť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

45. Pokiaľ ide o súhrnný trest, ten súd ukladá vtedy, ak odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Súd teda páchatel'a odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávany trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom, za ktorý už bol odsúdený. Trestný rozkaz má taktiež povahu odsudzujúceho rozsudku. Účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému. Ak Trestný zákon stanovuje v ustanovení § 42 ods. 1 povinnosť spravovať sa pri ukladaní súhrnného trestu zásadami platnými pre ukládanie úhrnného trestu, jeho účelom je snaha zabezpečiť, aby bol páchatel' potrestaný rovnakým spôsobom, ako keby sa

o všetkých jeho trestných činoch rozhodovalo v jedinom spoločnom konaní. Súhrnný trest teda nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý by bol inak páchatelovi uložený, ak by sa o všetkých zbíhajúcich trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní. Súhrnný trest je pre páchatela priaznivejší ako trest samostatný, pretože je v ňom zohľadnená skutočnosť, že páchatel sa dopustil ďalšieho trestného činu, pričom nebol varovaný odsudzujúcim rozsudkom týkajúcim sa skoršieho trestného činu. Možno teda zosumarizovať, že súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného (reálneho) súbehu trestných činov, a to len vtedy, ak bol páchatel za časť zbíhajúcej sa trestnej činnosti už odsúdený za predpokladu, že na takéto odsúdenie je možné prihliadnuť.

K výroku o treste konkrétne

46. Keďže krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, musel vykonať dokazovanie ohľadom výroku o treste a to v rozsahu potrebnom pre zistenie stavu vecí pre rozhodnutie. Krajský súd na podklade takto vykonaného dokazovania sám rozhodol o treste pre obžalovaného za horeuvedený trestný čin, keďže tento postup nebol spojený s neprímeranými ťažkosťami.

47. Pokiaľ ide o samotný výrok o treste, obhajoba sa v odvolacích námietkach tomuto výroku nevenovala.

48. Krajský súd uvádza, že napadnutý rozsudok bol vyhlásený 22.03.2024 a zo spisového materiálu a vykonanej lustrácie v odpise registra trestov na obžalovaného vyplývalo, že obžalovaný mal iba 3 záznamy, kde neprichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu s uvedenými predchádzajúcimi odsúdeniami. Avšak pred uskutočnením verejného zasadnutia krajského súdu boli uskutočnené lustrácie na obžalovaného a z predmetnej lustrácie v odpise registra trestov vyplynulo, že obžalovanému pribudlo nové odsúdenie a to odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok zo dňa 13.02.2023 pod spisovou značkou 46T/8/2023 právoplatný dňa 29.04.2024. Následne krajský súd si pripojil predmetný spis Okresného súdu Pezinok a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k právnomu záveru, že obžalovanému je potrebné ukladať v tejto veci súhrnný trest podľa ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona, keďže súdnej trestnej činnosti sa dopustil skôr ako mu bol dňa 13.12.2023 doručený do vlastných rúk trestný rozkaz (s účinkami vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku) vo veci Okresného súdu Pezinok sp. zn. 46T/8/2023, ktorý nadobudol právoplatnosť 29.04.2023. Krajský súd teda zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku a ukladal súhrnný trest obžalovanému a predmetné právoplatné rozhodnutie vo výroku o treste postupom podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil.

49. Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že keď rozhodoval na verejnom zasadnutí o ukladaní trestu pre obžalovaného, tak prišlo k účinnosti novely Trestného zákona v spojení s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý nadobudol účinnosť odo dňa 06.08.2024. Legislatívnou zmenou prišlo k vypusteniu ustanovenia týkajúceho sa pomerovania poľahčujúcich a priťažujúcich okolností pri zvyšovaní resp. znižovaní zákonom uloženej trestnej sadzby, a preto krajský súd pri rozhodovaní o výške trestu nemohol prihliadať na tieto okolnosti. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk krajský súd obžalovanému za spáchaný trestný čin ukladal podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona. Túto trestnú sadzbu krajský súd nemodifikoval postupom podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, ako ho modifikoval okresný súd v napadnutom rozsudku, pretože predmetné ustanovenie trestného zákona stratilo účinnosť. Krajský súd zisťoval u obžalovaného či už poľahčujúce alebo priťažujúce okolnosti, aby mohol uložiť spravodlivý trest v rozmedzí zákonom stanovenej trestnej sadzby. Krajský súd u obžalovaného žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona nezistil. Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, krajský súd vzhľadom u osoby obžalovaného priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, že v minulosti bol už za trestný čin odsúdený. Zistená priťažujúca okolnosť bola pre krajský súd určitou pomôckou pri ukladaní trestu v rozmedzí trestnej sadzby.

50. Pokiaľ ide o druh a výmeru trestu, krajský súd obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov. Pokiaľ ide o konkrétnu výmeru trestu, krajský súd v rámci zákonného rozpätia 7 rokov až 15 rokov obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo zvýšenej trestnej sadzbe, teda vo výmere 8 rokov. Z pohľadu krajského súdu je (aj pri zmene trestného zákona) aktuálne na obžalovaného nevyhnuté dôsledne pôsobiť dlhším výkonom nepodmienečného trestu odňatia slobody ako najprísnejším prostriedkom trestania. Vzhľadom na skutočnosť, že pri ukladaní súhrnného trestu sa obžalovanému ukladal trest za spáchanie zločinu (v prejednávanej trestnej veci) krajský súd postupoval podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona a zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného (žalovaného zločinu) o jednu tretinu na 20 rokov. Krajský súd uvádza, že pri osobe obžalovaného je nevyhnuté zohľadniť všetky relevantné skutočnosti a to trestnú činnosť s poukazom na mnohosť (súbeh) trestnej činnosti, povahu trestného činu (zločin proti rodine a mládeži spáchaný na maloletých poškodených kvalifikovaným spôsobom) ako i na skutočnosť, že k

náprave obžalovaného doposiaľ nevedol žiaden uložený trest, ani ten nepodmienečný z ktorého bol v minulosti podmienne prepustený. Pri jeho trestaní je preto treba akcentovať ochrannú funkciu trestu, keď len nepodmienečný trest odňatia slobody obžalovanému zabráni v páchaní tejto úmyselnej trestnej činnosti a tak ochráni život a zdravie iných subjektov. Podľa názoru krajského súdu je uložený trest primeraný, nakoľko z povahy veci nemôže byť trest ukladaný na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. A vo výsledku je aj podľa názoru krajského súdu takto vymeraný trest vzhľadom na osobu obžalovaného ako recidivistu trestnej činnosti, závažný charakter súdenej trestnej činnosti a okolností prípadu aj trestom spravodlivým, ktorý splní svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň aj morálne odsúdi jeho konanie.

51. Takto uložený trest je podľa názoru krajského súdu zákonný, zodpovedajúci kritériám stanoveným v ustanovení § 34 Trestného zákona, je tiež primeraný a spravodlivý, obsahujúci v sebe obsahuje prvky tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie, vrátane morálneho odsúdenia konania obžalovaného.

K tzv. vonkajšej (súdnej) diferenciacii

52. Pokiaľ sa páchatel sankcionuje nepodmienečným trestom odňatia slobody, je povinnosťou súdu súčasne rozhodnúť o tom, v akom ústave na výkon trestu odňatia slobodu ho bude vykonávať, keďže v podmienkach Slovenskej republiky sa tresty odňatia slobody vykonávajú diferencovane v ústavoch na výkon trestu s minimálnym, stredným a maximálnym stupňom stráženia.

53. Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého trestu odňatia slobody, krajský súd obžalovaného s použitím ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch bol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

K výroku o ochrannom liečení

54. Výrok o ochrannom liečení ostal v napadnutom rozsudku nedotknutý. Obžalovaný síce zhlásil pôvodne odvolanie voči všetkým výrokom napadnutého rozsudku, avšak v písomne odôvodnenom odvolaní už tomuto výroku, ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo, žiadne konkrétne pochybenia nevytýkal. Krajský súd tak tento výrok preskúmaval len cez optiku chýb odôvodňujúcich podanie dovolanie, pričom také chyby nezistil. Možno preto konštatovať, že tento výrok, ktorý nadväzoval na výrok o vine napadnutého rozsudku, zodpovedá stavu veci a zákonu. A keďže bol v napadnutom rozsudku aj riadne odôvodnený, tak krajský súd v podrobnostiach poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia, bez potreby ju na tomto mieste opakovať.

Zhrnutie

55. Vychádzajúc z prezentovaných úvah krajský súd na podklade odvolania obžalovaného, prejednal danú trestnú vec, postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol spôsobom uvedeným v enunciiate, pretože skutkové zistenia plynúce z dokazovania vykonaného pred okresným súdom to umožňovali.

56. Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestný poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.